

Spēkā esošs no 2004.gada 1.maija

Saeima ir pieņēmusi un Valsts
prezidents izsludina šādu likumu:

**Par Konvenciju par cīņu pret korupciju, kurā iesaistītas Eiropas
Kopienas amatpersonas vai Eiropas Savienības dalībvalstu
amatpersonas, kas izstrādāta, pamatojoties uz Līguma par
Eiropas Savienību K.3 panta 2.punkta "c" apakšpunktu**

1.pants. 1997.gada 26.maija Konvencija par cīņu pret korupciju, kurā iesaistītas Eiropas Kopienas amatpersonas vai Eiropas Savienības dalībvalstu amatpersonas, kas izstrādāta, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību K.3 panta 2.punkta "c" apakšpunktu (turpmāk - Konvencija), ar šo likumu tiek pieņemta un apstiprināta.

2.pants. Konvencija stājas spēkā tās 14.pantā noteiktajā laikā un kārtībā, un Ārlietu ministrija par to paziņo laikrakstā "Latvijas Vēstnesis".

3.pants. Konvencijā paredzēto saistību izpildi koordinē Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.

4.pants. Likums stājas spēkā 2004.gada 1.maijā. Līdz ar likumu izsludināms Konvencijas teksts angļu valodā un tā tulkojums latviešu valodā.

Likums Saeimā pieņemts 2004.gada 22.aprīlī.

Valsts prezidente
Rīgā 2004.gada 1.maijā

V.Viķe-Freiberga

CONVENTION DRAWN UP ON THE BASIS OF ARTICLE K.3 (2) (c) OF THE
TREATY ON EUROPEAN UNION ON THE FIGHT AGAINST CORRUPTION
INVOLVING OFFICIALS OF THE EUROPEAN COMMUNITIES OR OFFICIALS
OF MEMBER STATES OF EUROPEAN UNION

CONVENTION drawn up on the basis of Article K.3 (2) (c) of the Treaty on European Union on the fight against corruption involving officials of the European Communities or officials of Member States of the European Union

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 26 May 1997,

WHEREAS the Member States consider the improvement of judicial cooperation in the fight against corruption to be a matter of common interest, coming under the cooperation provided for in Title VI of the Treaty;

WHEREAS by its Act of 27 September 1996 the Council drew up a Protocol directed in particular at acts of corruption involving national or Community officials and damaging or likely to damage the European Communities' financial interests;

WHEREAS, for the purpose of improving judicial cooperation in criminal matters between Member States, it is necessary to go further than the said Protocol and to draw up a Convention directed at acts of corruption involving officials of the European Communities or officials of the Member States in general;

DESIROUS of ensuring consistent and effective application of this Convention throughout the European Union,

HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

Article 1

Definitions

For the purposes of this Convention:

(a) 'official' shall mean any Community or national official, including any national official of another Member State;

(b) 'Community official' shall mean:

- any person who is an official or other contracted employee within the meaning of the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities,

- any person seconded to the European Communities by the Member States or by any public or private body, who carries out functions equivalent to those performed by European Community officials or other servants.

Members of bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities and the staff of such bodies shall be treated as Community officials, inasmuch as the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities do not apply to them;

(c) 'national official' shall be understood by reference to the definition of 'official' or 'public officer' in the national law of the Member State in which the

person in question performs that function for the purposes of application of the criminal law of that Member State.

Nevertheless, in the case of proceedings involving a Member State's official initiated by another Member State, the latter shall not be bound to apply the definition of 'national official' except insofar as that definition is compatible with its national law.

Article 2

Passive corruption

1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of an official, who, directly or through an intermediary, requests or receives advantages of any kind whatsoever, for himself or for a third party, or accepts a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute passive corruption.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 3

Active corruption

1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of whosoever promises or gives, directly or through an intermediary, an advantage of any kind whatsoever to an official for himself or for a third party for him to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute active corruption.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 4

Assimilation

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that in its criminal law the descriptions of the offences referred to in Articles 2 and 3 committed by or against its Government Ministers, elected members of its parliamentary chambers, the members of its highest Courts or the members of its Court of Auditors in the exercise of their functions apply similarly in cases where such offences are committed by or against Members of the Commission of the European Communities, the European Parliament, the Court of Justice and the Court of Auditors of the European Communities respectively in the exercise of their duties.

2. Where a Member State has enacted special legislation concerning acts or omissions for which Government Ministers are responsible by reason of their special political position in that Member State, paragraph 1 may not apply to such legislation, provided that the Member State ensures that Members of the Commission of the European Communities are also covered by the criminal legislation implementing Articles 2 and 3.

3. Paragraphs 1 and 2 shall be without prejudice to the provisions applicable in each Member State concerning criminal proceedings and the determination of the competent court.

4. This Convention shall apply in full accordance with the relevant provisions of the Treaties establishing the European Communities, the Protocol on the Privileges and Immunities of the European Communities, the Statutes of the Court of Justice

and the texts adopted for the purpose of their implementation, as regards the withdrawal of immunity.

Article 5

Penalties

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that the conduct referred to in Articles 2 and 3, and participating in and instigating the conduct in question, is punishable by effective, proportionate and dissuasive criminal penalties, including, at least in serious cases, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.

2. Paragraph 1 shall be without prejudice to the exercise of disciplinary powers by the competent authorities against national officials or Community officials. In determining the penalty to be imposed, the national criminal courts may, in accordance with the principles of their national law, take into account any disciplinary penalty already imposed on the same person for the same conduct.

Article 6

Criminal liability of heads of businesses

Each Member State shall take the necessary measures to allow heads of businesses or any persons having power to take decisions or exercise control within a business to be declared criminally liable in accordance with the principles defined by its national law in cases of corruption, as referred to in Article 3, by a person under their authority acting on behalf of the business.

Article 7

Jurisdiction

1. Each Member State shall take the measures necessary to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 where:

(a) the offence is committed in whole or in part within its territory;

(b) the offender is one of its nationals or one of its officials;

(c) the offence is committed against one of the persons referred to in Article 1 or a member of one of the European Community institutions referred to in Article 4 (1) who is at the same time one of its nationals;

(d) the offender is a Community official working for a European Community institution or a body set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities which has its headquarters in the Member State in question.

2. Each Member State may declare, when giving the notification provided for in Article 13 (2), that it will not apply or will apply only in specific cases or conditions one or more of the jurisdiction rules laid down in paragraph 1 (b), (c) and (d).

Article 8

Extradition and prosecution

1. Any Member State which, under its law, does not extradite its own nationals shall take the necessary measures to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4, when committed by its own nationals outside its territory.

2. Each Member State shall, when one of its nationals is alleged to have committed in another Member State an offence established in accordance with the

obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 and it does not extradite that person to that other Member State solely on the ground of his nationality, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution if appropriate. In order to enable prosecution to take place, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted in accordance with the procedures laid down in Article 6 of the European Convention on Extradition of 13 December 1957. The requesting Member State shall be informed of the prosecution initiated and of its outcome.

3. For the purposes of this Article, the term 'national' of a Member State shall be construed in accordance with any declaration made by that State under Article 6 (1) (b) of the European Convention on Extradition and with paragraph 1 (c) of that Article.

Article 9

Cooperation

1. If any procedure in connection with an offence established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 concerns at least two Member States, those States shall cooperate effectively in the investigation, the prosecution and in carrying out the punishment imposed by means, for example, of mutual legal assistance, extradition, transfer of proceedings or enforcement of sentences passed in another Member State.

2. Where more than one Member State has jurisdiction and has the possibility of viable prosecution of an offence based on the same facts, the Member States involved shall cooperate in deciding which shall prosecute the offender or offenders with a view to centralizing the prosecution in a single Member States where possible.

Article 10

Ne bis in idem

1. Member States shall apply, in their national criminal laws, the ne bis in idem rule, under which a person whose trial has been finally disposed of in a Member State may not be prosecuted in another Member State in respect of the same facts, provided that if a penalty was imposed, it has been enforced, is actually in the process of being enforced or can no longer be enforced under the laws of the sentencing State.

2. A Member State may, when giving the notification referred to in Article 13 (2), declare that it shall not be bound by paragraph 1 of this Article in one or more of the following cases:

(a) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad took place in its own territory either in whole or in part; in the latter case this exception shall not apply if those facts took place partly in the territory of the Member State where the judgment was rendered;

(b) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad constitute an offence directed against the security or other equally essential interests of that Member State;

(c) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad were committed by an official of that Member State contrary to the duties of his office.

3. If a further prosecution is brought in a Member State against a person whose trial, in respect of the same facts, has been finally disposed of in another Member State, any period of deprivation of liberty served in the latter Member State arising from those facts shall be deducted from any sanction imposed. To the extent

permitted by national law, sanctions not involving deprivation of liberty shall also be taken into account insofar as they have been enforced.

4. The exceptions which may be the subject of a declaration under paragraph 2 shall not apply if the Member State concerned in respect of the same facts requested the other Member State to bring the prosecution or granted extradition of the person concerned.

5. Relevant bilateral or multilateral agreements concluded between Member States and relevant declarations shall remain unaffected by this Article.

Article 11

Internal provisions

No provision in this Convention shall prevent Member States from adopting internal legal provisions which go beyond the obligations deriving from this Convention.

Article 12

Court of Justice

1. Any dispute between Member States on the interpretation or application of this Convention which it has proved impossible to resolve bilaterally must in an initial stage be examined by the Council in accordance with the procedure set out in Title VI of the Treaty on European Union with a view to reaching a solution. If no solution has been found within six months, the matter may be referred to the Court of Justice of the European Communities by one of the parties to the dispute.

2. Any dispute between one or more Member States and the Commission of the European Communities concerning Article 1, with the exception of point (c), or Articles 2, 3 and 4, insofar as it concerns a question of Community law or the Communities' financial interests, or involves members or officials of Community institutions or bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, which it has proved impossible to settle through negotiation, may be submitted to the Court of Justice by one of the parties to the dispute.

3. Any court in a Member State may ask the Court of Justice to give a preliminary ruling on a matter concerning the interpretation of Articles 1 to 4 and 12 to 16 raised in a case pending before it and involving members or officials of Community institutions or bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, acting in the exercise of their functions, if it considers that a decision on that matter is necessary to enable it to give judgment.

4. The competence of the Court of Justice provided for in paragraph 3 shall be subject to its acceptance by the Member State concerned in a declaration to that effect made at the time of the notification referred to in Article 13 (2) or at any subsequent time.

5. A Member State making a declaration under paragraph 4 may restrict the possibility of asking the Court of Justice to give a preliminary ruling to those of its courts against the decisions of which there is no judicial remedy under national law.

6. The Statute of the Court of Justice of the European Community and its Rules of Procedure shall apply. In accordance with those Statutes, any Member State, or the Commission, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 4, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court of Justice in cases which arise under paragraph 3.

Article 13

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the procedures laid down by their respective constitutional requirements for adopting this Convention.

3. This Convention shall enter into force ninety days after the notification, referred to in paragraph 2, by the last Member State to fulfil that formality.

4. Until the entry into force of this Convention, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2 or at any time thereafter, declare that this Convention, with the exception of Article 12 thereof, shall apply to it in its relationships with those Member States which have made the same declaration. This Convention shall become applicable in respect of the Member State that makes such a declaration on the first day of the month following the expiry of a period of ninety days after the date of deposit of its declaration.

5. A Member State that has not made any declaration as referred to in paragraph 4 may apply this Convention with respect to the other contracting Member States on the basis of bilateral agreements.

Article 14

Accession of new Member States

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.

2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.

3. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.

4. This Convention shall enter into force with respect to any State acceding to it ninety days after the date of deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period of ninety days.

5. If this Convention has not yet entered into force when the instrument of accession is deposited, Article 13 (4) shall apply to acceding States.

Article 15

Reservations

1. No reservation shall be authorized with the exception of those provided for in Articles 7 (2) and 10 (2).

2. Any Member State which has entered a reservation may withdraw it at any time in whole or in part by notifying the depositary. Withdrawal shall take effect on the date on which the depositary receives the notification.

Article 16

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.

2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations and any other notification concerning this Convention.

KONVENCIJA PAR CĪŅU PRET KORUPCIJU, KURĀ IESAISTĪTAS EIROPAS KOPIENAS AMATPERSONAS VAI EIROPAS SAVIENĪBASDALĪBVALSTU AMATPERSONAS, KAS IZSTRĀDĀTA, PAMATOJOTIES UZ LĪGUMA PAR EIROPAS SAVIENĪBU K.3 PANTA 2.PUNKTA"C" APAKŠPUNKTU

ŠĪS KONVENCIJAS AUGSTĀS LĪGUMSLĒDZĒJAS PUSES, Eiropas Savienības Dalībvalstis,

ATSAUCOTIES uz Eiropas Savienības Padomes 1997.gada 26.maija lēmumu,

IEVĒROJOT to, ka Dalībvalstis tiesu sadarbības uzlabošanu cīņā pret korupciju uzskata par kopējo interešu jautājumu, kas izriet no minēta Līguma IV daļā noteiktās sadarbības;

IEVĒROJOT to, ka ar savu 1996.gada 27.septembra Aktu Padome izstrādāja Protokolu, kurš īpaši vērsts pret koruptīvām darbībām, kurā iesaistītas nacionālās amatpersonas vai Kopienas amatpersonas un kura nodara vai var nodarīt kaitējumu Eiropas Kopienas finansiālajām interesēm;

IEVĒROJOT to, ka tiesiskās sadarbības krimināllietās starp dalībvalstīm uzlabošanai, ir nepieciešams iet tālāk par minēto Protokolu un izstrādāt Konvenciju, kas vērsta pret koruptīvām darbībām, kurās iesaistītas Eiropas Kopienas amatpersonas vai Dalībvalstu amatpersonas;

AR VĒLMI nodrošināt šīs Konvencijas konsekventu un efektīvu piemērošanu visā Eiropas Savienībā,

IR VIENOJUŠĀS PAR ŠĀDIEM NOTEIKUMIEM:

1. pants
Definīcijas

Šīs Konvencijas izpratnē:

(a) termins "amatpersona" nozīmē jebkura Kopienas vai nacionālā amatpersona, ieskaitot jebkuru citas Dalībvalsts nacionālo amatpersonu;

(b) termins "Kopienas amatpersona" nozīmē:

- jebkuru personu, kura ir amatpersona vai citādi uz līguma pamata nodarbināta, balstoties uz Eiropas Kopienas amatpersonu personāla noteikumiem vai uz Eiropas Kopienas noteikumiem par cita veida darbinieku nolīgšanu,

- jebkuru personu, kuru dalībvalstis vai jebkura publiska vai privāta persona ir nosūtījusi darbā uz Eiropas Kopienām un kura veic funkcijas, kas ir līdzvērtīgas Eiropas Kopienas amatpersonu vai citu darbinieku veicamajām funkcijām.

Uz tādu institūciju, kuras izveidotas saskaņā ar Līgumiem, kuri nodibina Eiropas Kopienas, locekļiem un personālu tiek attiecināti tādi paši noteikumi kā uz Kopienas amatpersonām, ievērojot to, ka uz tiem netiek attiecināti Eiropas Kopienas Noteikumi par Personālu vai Eiropas Kopienas noteikumi par cita veida darbinieku nolīgšanu;

(c) termins "nacionālā amatpersona" ir jāsaprot saskaņā ar terminu "amatpersonas" vai "valsts amatpersonas" definīcijām nacionālajos likumos tajā Dalībvalstī, kurās attiecīgā persona veic funkcijas krimināllikuma piemērošanas mērķiem.

Tomēr, gadījumos, kad tiesvedību lietās, kurās ir iesaistīta kādas Dalībvalsts amatpersona, aizsāk kāda cita dalībvalsts, pēdējai nav obligāti jāpiemēro "nacionālās amatpersonas" definīcija, izņemot gadījumus, ja šī definīcija ir atbilstoša minētās valsts nacionālajiem likumiem.

2. pants

Pasīvā korupcija

1. Šīs Konvencijas izpratnē tiša darbība, ar kuru jebkura amatpersona tieši vai ar starpniecības palīdzību pieprasa vai saņem jebkāda veida labumus sev vai trešajai personai, vai akceptē šādu labumu piedāvājumu, par to, lai šī amatpersona veiktu savas funkcijas vai pienākumus vai atturētos no savu funkciju vai pienākumu veikšanas, pārkāpjot savus amata pienākumus, ir uzskatāma par pasīvo korupciju.

2. Katra Dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka panta pirmajā daļā minētā rīcība tiktu kvalificēta kā noziedzīgs nodarījums.

3. pants

Aktīvā korupcija

1. Šīs Konvencijas izpratnē tiša rīcība, ar kuru jebkura persona sola vai dod, tieši vai ar starpniecības palīdzību, amatpersonai jebkāda veida labumus, kas domāti šai amatpersonai vai trešajai pusei, par to, lai šī amatpersona veiktu savas funkcijas vai pienākumus vai atturētos no savu funkciju vai pienākumu veikšanas, pārkāpjot savus amata pienākumus, ir uzskatāma par aktīvo korupciju.

2. Katra Dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka panta pirmajā daļā minētā rīcība tiktu kvalificēta kā noziedzīgs nodarījums.

4. pants

Asimilācija

1. Katra Dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tās krimināllikumā konvencijas 2. un 3. pantā minētie nodarījumi, kurus ir izdarījuši tās valdības ministri, tās Parlamenta palātās ievēlētie deputāti, Augstākās Tiesas locekļi vai Revīzijas Tiesas locekļi, pildot savas funkcijas, vai kuri ir tikuši pastrādāti pret tiem, tiktu tāpat attiecināti arī uz gadījumiem, kur šādus nodarījumus ir izdarījuši Eiropas Kopienas Komisijas locekļi, Eiropas Kopienas Parlamenta, Tiesas un Reidentu Tiesas locekļi, attiecīgi pildot savus uzdevumus, vai kuri ir tikuši izdarīti pret tiem.

2. Ja kāda Dalībvalsts ir pieņēmusi speciālus likumus attiecībā uz darbību vai bezdarbību, par ko valdības ministri ir atbildīgi sava īpašā politiskā stāvokļa dēļ šajā Dalībvalstī, pirmo daļu uz šādiem likumiem var neattiecināt ar noteikumu, ja dalībvalsts nodrošina, ka uz Eiropas Kopienas Komisijas locekļiem tiek attiecināti krimināllikuma panti, kas paredz atbildību par konvencijā minēto 2. un 3. pantu.

3. Panta pirmā un otrā daļa neskar nekādus Dalībvalstī piemērojamos noteikumus attiecībā uz kriminālo tiesvedību un kompetentas tiesas noteikšanu

4. Šo Konvenciju piemēro pilnīgā saskaņā ar attiecīgajiem Eiropas Kopienas dibināšanas Līgumu noteikumiem, Protokolu par Eiropas Kopienas privilēģijām un neaizskaramību, Tiesas Statūtiem un tekstiem, kuri pieņemti to piemērošanai, saistībā ar neaizskaramības atņemšanu.

5. pants

Sodi

1. Katra Dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka 2. un 3. pantā minētā darbība, līdzdalība tajā un minētās darbības veicināšana, tiktu sodīta ar efektīviem, samērīgiem un atbilstošiem kriminālsodiem, ieskaitot, vismaz smagu nodarījumu gadījumos, brīvības atņemšanu, kura rada priekšnoteikumu noziedznieku izdošanai.

2. Panta pirmā daļa neskar kompetentu institūciju īstenotu disciplinārsodu piemērošanu nacionālajām amatpersonām vai Kopienas amatpersonas. Nosakot piemērojamo sodu, nacionālās tiesas, kas skata krimināllietas, atbilstoši saviem nacionālajiem tiesību principiem korupcijas gadījumos, var ņemt vērā faktu, ka personai par to pašu darbību ir piemērots disciplinārsods.

6. pants

Uzņēmuma vadītāju kriminālatbildība

Katra Dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai korupcijas gadījumos, kā tas minēts 3.pantā, un ko persona savas kompetences ietvaros izdarījusi uzņēmuma vārdā, uzņēmuma vadītāji vai jebkura cita persona ar tiesībām pieņemt lēmumus vai īstenot kontroli uzņēmuma ietvaros, varētu tikt saukta pie kriminālatbildības saskaņā ar tās nacionālajos normatīvajos aktos noteiktajiem principiem.

7. pants

Jurisdikcija

1. Katra Dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodibinātu savu jurisdikciju pār noziedzīgiem nodarījumiem, ko tā ir noteikusi saskaņā ar saistībām, kas izriet no 2., 3. un 4. panta, gadījumos, kur:

(a) noziedzīgs nodarījums ir izdarīts pilnībā vai daļēji tās teritorijā;

(b) noziedzīga nodarījuma izdarītājs ir attiecīgās Dalībvalsts pilsonis vai amatpersona;

(c) noziedzīgs nodarījums ir pastrādāts pret kādu no 1. pantā minētajām personām vai pret kādu no 4.panta pirmajā daļā minēto Eiropas Kopienas institūciju locekli, kas vienlaikus ir arī tās pilsonis;

(d) noziedzīga nodarījuma izdarītājs ir Kopienas amatpersona, kas strādā kādas Eiropas Kopienas institūcijā vai iestādē, kas izveidota saskaņā ar Līgumiem, kuri nodibina Eiropas Kopienu, un kuras atrašanās vieta ir attiecīgajā Dalībvalstī.

2. Iesniedzot 13.panta otrajā daļā minēto paziņojumu, Katra Dalībvalsts var noteikt, ka tā nenodibinās savu jurisdikciju vai nodibinās to tikai īpašos gadījumos, pār šā panta pirmās daļas (b), (c) un (d) punktos minētajiem gadījumiem.

8. pants

Izdošana un tiesvedība

1. Jebkura Dalībvalsts, kura, saskaņā ar tās likumiem neizdod savus pilsoņus, veic nepieciešamos pasākumus, lai nodibinātu savu jurisdikciju pār noziedzīgiem nodarījumiem, kurus tā noteikusi saskaņā ar 2., 3. un 4.pantā prasīto, kad noziedzīgos nodarījumus izdarījuši tās pilsoņi ārpus šīs valsts teritorijas.

2. Katra Dalībvalsts gadījumos, kad tās pilsonis tiek turēts aizdomās par noziedzīga nodarījuma, kas noteikts saskaņā ar 2., 3. un 4.pantā prasīto, izdarīšanu citā Dalībvalstī, un šī Dalībvalsts neizdod šo personu, tikai pamatojoties uz viņa vai viņas pilsonību, attiecīgā gadījumā iesniedz lietu savām kompetentajām institūcijām ar mērķi ierosināt lietu. Lai sekmētu ierosinātās lietas turpmāku virzību, dati, informācija un materiāli, kas attiecas uz noziedzīgo nodarījumu, tiek nodoti saskaņā

ar 1957.gada 13.decembra Eiropas Konvencijas par izdošanu 6.panta noteikumiem. Pieprasītāja Dalībvalsts tiek informēta par ierosināto lietu un par tiesvedības iznākumu.

3. Šī panta nozīmē termins "dalībvalsts pilsonis" tiek iztulkots atbilstoši Dalībvalsts veiktajām atrunām saskaņā ar Eiropas Konvencijas par izdošanu 6.panta pirmās daļas (b) apakšpunktu un šā panta (c) apakšpunktu.

9. pants

Sadarbība

1. Ja kāda procedūra, kas sasaistīta ar noziedzīgu nodarījumu, kas definēts saskaņā ar 2., 3. un 4.pantā noteikto, un skar vismaz divas Dalībvalstis, šis Dalībvalstis efektīvi sadarbojas izmeklēšanā, tiesvedībā un izpildot spriedumu, piemēram, sniedzot savstarpēju tiesisko palīdzību, sadarbojoties izdošanā, tiesvedību nodošanā vai izpildot citā Dalībvalstī taisītus spriedumus.

2. Ja vairāk kā vienai Dalībvalstij ir jurisdikcija un ir reāla iespēja ierosināt lietu par noziedzīgu nodarījumu, kas balstīts uz vieniem un tiem pašiem faktiem, iesaistītās Dalībvalstis sadarbojas, lemjot, kura turpinās lietas virzību pret noziedzīgā nodarījuma izdarītāju vai izdarītājiem, nolūkā, ja tas ir iespējams, centralizēt šīs lietas izskatīšanu vienā Dalībvalstī.

10.pants

Ne bis in idem

1. Dalībvalstis ievieš savos nacionālajos normatīvajos aktos krimināltiesību jomā *ne bis in idem* principu, saskaņā ar ko personai, kuras tiesvedības process Dalībvalstī ir beidzies, nevar tikt apsūdzēta citā Dalībvalstī par to pašu nodarījumu, ja sods ir ticis piespriests, ir izpildīts, pašreiz tiek izpildīts vai nevar tikt turpmāk izpildīts saskaņā ar tās valsts normatīvajiem aktiem, kas taisa spriedumu.

2. Iesniedzot 13.panta otrajā daļā minēto paziņojumu, Dalībvalsts var noteikt, ka to nesaista šī panta pirmā daļa vienā vai vairākos turpmāk uzskaitītajos gadījumos:

(a) ja darbības, kas ir par pamatu citā valstī taisītam spriedumam, notiek tās teritorijā pilnībā vai daļēji; pēdējā gadījumā šis izņēmums nav piemērojams, ja šīs darbības notiek daļēji tās Dalībvalsts teritorijā, kurā tika taisīts spriedums;

(b) ja darbības, kas ir par pamatu citā valstī taisītam spriedumam, satur tāda noziedzīga nodarījuma pazīmes, kas vērstas pret tās Dalībvalsts drošību vai citām tikpat svarīgām interesēm;

(c) ja darbības, kas ir par pamatu citā valstī taisītam spriedumam, izdara Dalībvalsts amatpersona pretēji saviem amata pienākumiem.

3. Ja turpmākā apsūdzība konkrētai personai tiek izvirzīta dalībvalstī, pamatojoties uz šiem pašiem faktiem, uz kuru pamata tās lieta jau ir izbeigta kādā citā dalībvalstī, balstoties uz noilgumu vai brīvības atņemšanu, pēdējai dalībvalstij ir jāatsakās no savu sankciju piemērošanas, pamatojoties uz jau minētajiem faktiem. Atbilstoši nacionālajiem normatīvajiem aktiem sankcijas, kuras neietver brīvības atņemšanu, arī jāņem vērā tiktāl, cik tās jau ir piemērotas.

4. Izņēmumi, kas var būt par pamatu otrajā daļā minētajam paziņojumam nevar tikt piemēroti, ja attiecīgā Dalībvalsts attiecībā uz tiem pašiem faktiem pieprasa otrai Dalībvalstij ierosināt lietu vai nodrošina iesaistītās personas izdošanu.

5. Šis pants neietekmē starp Dalībvalstīm noslēgtos attiecīgos divpusējos vai daudzpusējos līgumus un attiecīgos Dalībvalstu paziņojumus.

11. pants

Iekšējie noteikumi

Neviens no šīs Konvencijas noteikumiem nevar atturēt Dalībvalstis pieņemt iekšējās tiesību normas, kuru noteikumi pārsniedz no šīs Konvencijas izrietošās saistības.

12. pants

Eiropas Kopienu tiesa

1. Jebkurš strīds starp Dalībvalstīm jautājumos par šīs Konvencijas interpretāciju vai piemērošanu, kuru savstarpēji atrisināt nav neiespējams, sākotnēji izskatāms Padomei saskaņā ar Eiropas Savienības Līguma IV sadaļā noteikto procedūru, ar nolūku panākt risinājumu. Ja netiek panākts nekāds risinājums sešu mēnešu laikā, strīdā iesaistītā puse var nosūtīt lietu Eiropas Kopienas Tiesai.

2. Jebkurš strīds starp vienu vai vairākām Dalībvalstīm un Eiropas Kopienu, kurš saistīts ar 1. pantu, izņemot tā (c) punktu, vai 2., 3. un 4. pantu tik daudz, cik tas skar jautājumu par Kopienas tiesībām vai Kopienas finansiālajām interesēm, vai kurā ir iesaistītas saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumiem izveidoto Kopienas institūciju vai iestāžu amatpersonas, un kuru nav iespējams atrisināt pārrunu ceļā, viena no strīdā iesaistītajām pusēm var iesniegt Eiropas Kopienas Tiesai.

3. Jebkura dalībvalsts tiesa var lūgt, lai Tiesa sniedz prejudiciālu lēmumu jautājumā par 1. - 4. un 12. - 16.panta interpretāciju, ja šāds jautājums izvirzās tās tiesvedībā esošā lietā un tajā iesaistīti Kopienas institūciju vai saskaņā ar Eiropas Kopienu dibināšanas līgumiem izveidoto organizāciju locekļi vai amatpersonas, kuras veic savas funkcijas, ja šī dalībvalsts tiesa uzskata, ka lēmums šajā jautājumā ir nepieciešams, lai tā varētu pasludināt spriedumu.

4. Trešajā daļā paredzēto Tiesas kompetenci akceptē attiecīgā Dalībvalsts ar paziņojumu šajā sakarā, kas sniegts 13.panta otrajā daļā minētā paziņojuma sniegšanas laikā vai jebkurā vēlākā laikā.

5. Dalībvalsts, kas sniedz paziņojumu saskaņā ar ceturto daļu, var ierobežot iespēju lūgt Tiesu sniegt provizorisku lēmumu tām savām tiesām, pret kuru lēmumiem saskaņā ar šīs valsts likumiem nav tiesiskās aizsardzības līdzekļu.

6. Šajā jomā piemērojami Eiropas Kopienu Tiesas statūti un tās reglaments. Saskaņā ar šiem statūtiem jebkurai Dalībvalstij vai Komisijai neatkarīgi no tā, vai tā ir vai nav sniegusi paziņojumu saskaņā ar ceturto daļu, ir tiesības gadījumos, kas izriet no trešās daļas, iesniegt Eiropas Kopienu Tiesai lietas apstākļu izklāstu vai rakstiskas piezīmes.

13. pants

Stāšanās spēkā

1. Dalībvalstīm jāpieņem šī Konvencija saskaņā ar to attiecīgajām konstitucionālajām prasībām.

2. Dalībvalstīm jāpaziņo Eiropas Savienības Padomes Ģenerālsekretāram par visu procedūru pabeigšanu, kuras ir nepieciešamas atbilstoši to attiecīgajiem konstitucionālajiem noteikumiem par šīs Konvencijas pieņemšanu.

3. Šī Konvencija stājas spēkā deviņdesmit dienas pēc tam, kad pēdējā Dalībvalsts ir iesniegusi otrajā daļā norādīto paziņojumu par šīs formalitātes izpildi.

4. Līdz šīs konvencijas spēkā stāšanās brīdim jebkura Dalībvalsts, sniedzot otrajā daļā norādīto paziņojumu vai jebkurā laikā pēc tam, var deklarēt, ka šī konvencija,

izņemot tās 12. pantu, ir piemērojama šīs Dalībvalsts attiecībā ar tām dalībvalstīm, kuras ir sniegušas tādu pašu paziņojumu. Šī konvencija kļūst attiecināma uz paziņojumu sniegušo dalībvalsti tā mēneša pirmajā dienā, kas seko deviņdesmit dienu termiņa beigu datumam pēc paziņojuma nodošanas glabāšanā.

5. Dalībvalsts, kas nav sniegusi nekādu paziņojumu, kā norādīts ceturtajā daļā, var piemērot šo konvenciju attiecībā uz pārējām līgumslēdzējām Dalībvalstīm, pamatojoties uz divpusējiem līgumiem.

14. pants

Jaunu Dalībvalstu pievienošanās

1. Šai Konvencijai var pievienoties jebkura valsts, kas kļūst par Eiropas Savienības locekli.

2. Šīs Konvencijas teksts tās valsts valodā, kas pievienojas, un kuru sagatavojusi Eiropas Savienības Padome, ir autentisks.

3. Pievienošanās akti iesniedzami depozitārijam.

4. Šī Konvencija attiecībā uz valsti, kas tai pievienojas, stājas spēkā 90 dienas pēc tās pievienošanās akta iesniegšanas datuma vai datumā, kad šī Konvencija stājas spēkā, ja vien tā jau nav stājusies spēkā minētā termiņa 90 dienu notecējuma laikā.

5. Ja šī Konvencija vēl nav stājusies spēkā, kad tiek iesniegti pievienošanās akti, tad valstij, kura pievienojās, jāpiemēro 13. panta ceturta daļa.

15. pants

Atrunas

1. Nekādas atrunas nav pieļaujamas, izņemot tās, kuras ir noteiktas 7. panta otrajā daļā punktā un 10. panta otrajā daļā.

2. Jebkura Dalībvalsts, kura ir paziņojusi par atrunu, var to pilnībā vai daļēji atsaukt jebkurā laikā, informējot par savu lēmumu depozitāriju. Atrunas atsaukums stājas spēkā ar datumu, kurā depozitārijs saņem minēto paziņojumu.

16. pants

Depozitārijs

1. Eiropas Savienības Padomes Ģenerālsekretārs ir šīs Konvencijas depozitārijs.

2. Depozitārijs publicē Eiropas Kopienu oficiālajā laikrakstā informāciju par pieņemšanas un pievienošanās norisi, paziņojumiem un atrunām, kā arī citus paziņojumus, kas saistīti ar šo Konvenciju.